

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/316/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6610216594
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6610216594.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu Mgr. Emy Novodomcovej a JUDr. Petra Prievodu v právne veci navrhovateľky N. R., nar. X.XX.XXXX, bytom Q., K. XX, štátnej občianky SR, zastúpenej JUDr. Petrom Šramkom, advokátom, Brezno, Moyzesova 12 proti odporcovi IG Exkluziv, s.r.o., so sídlom Lučenec, Jókaiho 20, IČO: 44 158 360 zastúpeného Viktóriou Hellenbart, advokátkou, Lučenec, Martina Rázusa 32, v konaní o zaplatenie sumy 1 368,36 Eur s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 12C/33/2011-285 zo dňa 19.6.2012 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke titulom náhrady trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní 79,- Eur na účet advokáta JUDr. Petra Šramku, so sídlom Brezno, Moyzesova 12 do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 1 368,36 Eur titulom nevyplatenej mzdy, ako aj náhradu mzdy za dočasnú práceneschopnosť, dovolenku. Súd priznal navrhovateľke aj zaplatený úrok z omeškania z prisúdenej istiny vo výške 9% odo dňa 1.9.2010, ako to požadovala navrhovateľka, pričom konštatoval, že odporca sa do omeškania dostával ešte pred uvedeným termínom. Navrhovateľke súd priznal náhradu trov konania 82,02 Eur predstavujúce hodnotu zaplateného súdneho poplatku a na trovách právneho zastúpenia advokátmi jej bola priznaná náhrada 1 179,- Eur. Odporcu súd zaviazal doplatiť trovy konania preddavkované štátom vo výške 292,66 Eur. Obranu odporcu, aby v jeho prospech bola započítaná jeho pohľadávka 1 277,13 Eur titulom náhrady škody spôsobenej mu navrhovateľkou súd neuznal za dôvodnú, pretože Zákonník práce nepozná inštitút započítania.

Rozsudok okresného súdu odvolaním napadol odporca, lebo právny názor ním vyslovený nepovažuje za správny a udržateľný z dôvodu neprípustných ochranárskych tendencií súdu „v zamestnaneckých sporoch“ ohľadom možnosti započítania nároku odporcu proti nároku navrhovateľky, čím v konečnom dôsledku došlo k narušeniu rovnosti účastníkov konania a odopretiu výkonu procesných práv účastníkovi súdneho konania, ktoré garantuje Občiansky súdny poriadok. Odporca poukázal na rozhodnutie NS SR R 19/1977, R 14/1979, ako aj komentár prof. JUDr. Heleny Barancovej, Dr. Sc. k Zákonníku práce z roku 2005, z ktorých jednoznačne vyplýva právny záver, že zamestnávateľ má právo na súdnu ochranu a môže mať záujem na vydaní súdneho rozhodnutia vzhľadom na sporné skutočnosti medzi zamestnancom a zamestnávateľom, v ktorých rozhodnutiach je rozoberaná otázka žalôb zamestnávateľov na vrátenie poskytnutých preddavkov na mzdu a to vtedy, ak sa zamestnávateľ

nemohol uspokojiť zrážkou zo mzdy, pretože pracovný pomer skončil. Možnosť, alebo nemožnosť vykonania zrážky zo mzdy zo strany odporkyne voči navrhovateľke je otázkou, ktorá podľa názoru odporkyne nie je predmetom daného konania, posúdenie, či k zrážkam došlo, alebo nie a v akej výške môže byť otázkou skutkovou. Pokiaľ si totiž navrhovateľka bez vážneho dôvodu nevyzdvihla mzdu na pracovisku a odporcovi ako zamestnávateľovi sa vedome vyhýbala, nevznikla jej povinnosť mzdu odosielať poštovou poukážkou ani iným spôsobom a samozrejme sa nemohla dostať do omeškania so zaplatením mzdy, teda neboli dané dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru a to aj v prípade, že odporca nepodal žalobu o vyslovenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Uplynutím prekluzívnej dvojmesačnej lehoty síce zanikajú práva odporcu, nemá to však vplyv na skutkové a právne závery, ktoré si súd vo veci môže urobiť. Odporca si uplatňuje voči navrhovateľke svoju pohľadávku, ktorej právny základ a výšku presne uviedol, pričom keďže si uplatňuje nižšiu pohľadávku než je predmet žaloby, je nutné tento jeho prejav vnímať ako obranu voči návrhu a toto právo mu nemôže byť v občianskom súdnom konaní odňaté. Odporca je názoru, že Zákonník práce nevyklučuje započítanie vzájomných pohľadávok zamestnanca, zamestnávateľa, hoci to neumožňuje vždy formou zrážok zo mzdy a tiež, že nie je možné s odvolaním sa na hmotno-právnu úpravu jedného inštitútu odňať odporcovi jeho procesné práva. Rozhodnutie prvostupňového súdu vníma odporca ako odňatie možnosti konať pred súdom, z ktorých dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že odporca v ňom prezentuje svoj subjektívny, ale právne nepodložený a nesprávny výklad k možnosti započítania vzájomných pohľadávok v pracovno-právnych vzťahoch. Navrhovateľka zotrvávala na svojich právnych názoroch prezentovaných v konaní pred prvostupňovým súdom, že odporca si nemôže uplatniť svoju prípadnú pohľadávku „na započítanie“ voči navrhovateľke a preto takýto prejav nemôže byť posudzovaný ani ako obrana proti návrhu. Odporca spája tento hmotno-právny inštitút započítania s výkonom procesných práv podľa O.s.p., čo dokonca považuje za „narušenie rovnosti“ účastníkov, ale je potrebné poukázať na logický výklad ustanovenia O.s.p. v tom smere, že ak nie je (hmotno-právne) možné započítať vzájomné pohľadávky účastníkov, potom nie je (procesne) možné aplikovať ustanovenie § 98 O.s.p., ktoré výslovne predpokladá existujúcu započítateľnú pohľadávku. Svoj názor navrhovateľka podoprela aj poukazom na rozhodnutie U NS - 5/M Cdo 15/2008. Odporkyňa navrhla, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok, ako správny a uplatnila náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon s réžijným paušálom v sume 79,- Eur.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal vďaka sa dôvodmi a rozsahom odvolania podaného odporcom podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania s poukazom na ust. § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu z jeho vecne správnych dôvodov podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je náležite odôvodnený a podložený skutkovými i právnymi argumentmi, ktoré sa odvolaciemu súdu nejavia ako svojvoľné, či nesprávne. Odvolací súd preto rozhodol, že námietky sú zjavne nepodložené a preto odvolanie je nedôvodné.

Zo skutočností zistených v konaní na okresnom súde bolo možné vyvodiť záver o dôvodnosti navrhovateľkou uplatneného nároku na zaplatenie prvostupňovým súdom priznanej istiny. Existencia tohto nároku bola preukázaná aj znaleckým dokazovaním, voči ktorému odporca námietky nemal. Podstata jeho obrany proti pohľadávke navrhovateľky, ako aj podstata jeho odvolania spočívala len na námietke, že súd nepripustil započítanie jeho pohľadávky na náhradu škody.

Je nepochybným, že daný spor sa týkal práv a povinností vyplývajúcich z pracovno-právneho vzťahu, ktorý zanikol na základe jednostranného prejavu vôle navrhovateľky - okamžitým skončením pracovného pomeru v zmysle § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce.

Práva a povinností z pracovno-právnych vzťahov zanikajú spôsobmi uvedenými v ust. § 32 a nasl. O.z. a to dohodou o sporných nárokoch, uspokojením nároku, uplynutím doby, na ktorú boli obmedzené, smrťou zamestnanca, prípadne neuplatnením práva v stanovenej lehote - preklúziou. Výpočet spôsobov zániku práv a povinností je v Zákonníku práce uvedený taxatívne, čo znamená, že iným, v Zákonníku práce neuvedeným spôsobom, práva a povinnosti z pracovno-právnych vzťahov nezanikajú, a to ani vtedy, keby zamestnanec a zamestnávateľ prejavili v tomto smere súhlasnú vôľu. Odvolací súd zdôrazňuje, že pohľadávky z pracovno-právnych vzťahov predstavujú také pohľadávky, ktoré nemožno započítať a ani proti nim nie je možné namietat' započítanie jednostranným úkonom. Pretože Zákonník práce nepozná inštitút započítania (kompenzácie), ako je upravený v § 580 O.z., z toho vyplýva jediný záver, že zamestnávateľ svoje pohľadávky voči zamestnancovi musí uplatniť samostatnou žalobou a nie započítacou námietkou. Na základe uvedeného odvolanie odporcu nebolo dôvodné. Odvolací súd poznamenáva, že rozhodnutie R 19/1977 na daný prípad nebolo možné aplikovať, lebo v ňom nešlo o zápočet preddavkov mzdy, ale o navrhovateľkou uplatnený mzdový nárok a zo strany odporcu o nárok na náhradu škody.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté s poukazom na ust. § 224 ods. 1 O.s.p. podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní odporca nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov mu nevznikol. Navrhovateľke bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia vyčíslená podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. pozostávajúcej z náhrady odmeny za 1 úkon právnej služby vo výške 71,37 Eur a réžijného paušálu 7,63 Eur. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. náhradu trov právneho zastúpenia je odporca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.